

ставатъ отъ да си не отвърнѣтъ за обида-та, която са истеглили.

Отъ туй що изрекохмы става явно, че никога не трѣба да искамы да сторимъ зло нѣкому былъ по слабъ или по силенъ, като примыслямы, че и нему може да му прилѣгне нѣкога да си отмъсти и да ни направи по голѣмо зло. И не токо ный самы не трѣба да обиждамы кого-да е, но нито кога видимъ че другъ нѣкой обижда нѣкого, не трѣба да са радвамы; защото туй е свойственно на зло-нравны-тъ дѣца да са смѣжтъ, кога видятъ нѣкого, че безчести, неува, подиграва или са гаври и руга другиго; трѣба даже да скърбимъ и да жали душы та ны за туй, и да са мжчимъ, ако е възможно, да възбранимъ зло-то.

Ще пыта обаче нѣкой: но ако другъ нѣкой стори намъ зло или на обиди, какво трѣба да правимъ, не са ли пада да му отмъстимъ? — Не, не са пада; но прѣди да стане зло-то, трѣба да са мжчимъ да са запазимъ, и да го въспрѣмъ да не става; ако ли е станжло или стане, най-добрѣ да прощавамы великодушно; иначе трѣба да прибѣгвамы при онѣзи кои-то иматъ власть, за да ни намѣрятъ правдж тж, и самы ный да си неотмъстявамы.

Туй дѣто да прощава нѣкой досажденія-та, и да са старай еще да прави добро на досадители-тъ, то е най благородно и най великодушно дѣло; Кога че напротивъ отмъстяваніе то е достохулно и звѣрско дѣло; защо то на звѣрове тѣ е свойственно да са раслютяватъ изведнѣжъ и да хапятъ оногось кой-то ги дразни, освѣтъ туй еще отмъстеніе-то много пжтя докарва по-голѣма повреда на оногось който си отмъстява.